

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτων αριθμούντες χρόνον
την κλειστήν οικουμένην γην των Παρθενόνων.

Χίλια κι' έντακεία κι' έξη
κι' όλα έχου Μπαρμπαλέτη.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέ κά φράγκα και ίσ τ ό χ έ ρ ι.

Δεκατίσσερες Γενάρη,
Παρυμέντο θ'αριόδρη.

Εικοσιτέσσερα σόν έντακεία,
και πάλι ψάλλομε για μπάλους τόσα.

**'Ο τός Παρνασσού χορός
εύθυμος και ζωηρός.**

Βλέπω και την' Αξελού, ποχχει καλοσούνης χάρη,
και μια Σάρα της Γραφής, ποχχει και καθρέφτη πάρει.
"Ήλθε τώρα κι' ή κυρία του Μπαμπάνου με την κόρη,
πού γχαρτέει πονοδότους... να και μια σάν αγόρι.

('Ο Περικίλος παρταει με βήματα μεγάλη
μονάχος τον και σκεπτικός σ'ου Παρνασσού την σάλα.)

Απ' τά κόκκαλα βγαλιμένη
τών' Ελλήνων τά γερά...
ή Κορδώνα τώρα μπαίνει...
σθρα... ζήτω... τραλαρά.

Π. — Τώρα θάλθοον οι Βασιλείς
κι' οι προχγοντες του Βασιληά...
τάχα θάλθη κι' ό Φασουλής
με την γνωστή του φαμελιά ;

Αμέσως προς έποδοχγήν σπεύδει των Βασιλέων
ό του Συλλόγου Πρόεδρος, ήγρον ό Τιμολέων,
και τον σπαδάτο σοννατιώ Νυντιή τον Δελατόδρα,
πού πρώτος πρώτος καρτερεϊ τούς Βασιλείς σ'την πόρτα'

Νά ζή κανεις ή να μη ζή ; καύμένη Περικίλο...
ή γαλαρία γέμισο και μοδίε σάν μπουκέτο,
ποχχει και ρόδα του Μαγιού και κήνους μωροβόλους,
μα και τσουκνίδες μερικαίς κι' άγκάδια και τριβόλους.

Αρχίζει πάλι του χορού μεγάλη φασαρία
κι' έγώ κολλώ τά μάτια μου ψηλά σ'τη γαλαρία.
'Ιβού κι' ή Πάπ, πρωτόβγαλη... βλέπω και μια σάν φάβα...
έφρέτος όμως διστυχώς άπονοιάς ή Κάββα.
Νά κι' ή κυρία Ράινεν, και μια έανθή σάν Ρούσσα,
πλήν διστυχώς κι' ή Βιδάλκη δέν φαίνεται παρούσα.

'Φτιος θά πάρω τούς χορούς παρόλ τι' όννεο παγάνα...
νά κι' ή Πανά, πρωτόβγαλη, και της Κοτσάν' ή μάνα,
νά του Δεβιδ' ή δεσποινίς ή λευκοφορεμένη,
κι' ή θελα της ή Δεμερεζή, και μια παραβαμένη,
κι' ή Πολινζώη με τά μυλά καθός κι' ή Κοσμετάτου...
θαρωό πως φθάν' ή φαμελιά του Μεγαλειοτάτου.

"Όμως ίδού κι' ό Φασουλής... φαμελικώς προβάλλει...
καλός μάς ήλθε, μόν άμι... πός ήταν τούτο πάλι ;
Καμπόσοι και' σ'ου Παρνασσού μου' έγαντε τον μπάλιο
πως θάλδης δίχως άλιο,
δμως έγώ, βρε Φασουλή και τούτο δέν τ'ό πιστενα...
Φ. — Επi καιρόν έμόναξα και τούς χορούς ένήτατα,
μα' φρέτος άπαράσασα σ'τους μπάλους να τ'ό ρέισα
και την χορομανίαν μου προς δίλους θά κηρόσω.
Π. — Καλά μου λέν πως μόνα των δέν φθάνουν τά γεράματα,
μα πάντα σονοδειόονται κι' από τά ξεμωρομάτα.
Φ. — Όταν μου λένε για χορούς δλόκληροι σιουτώ.
Π. — Βλέπω και την κυρία σου μαζί με την Μωριά
νά και τ'ό παντρευμένο σου κορίτσι κι' ό γαμπρός σου,

Τώρα τρέξ' ή γαλαρία κι' δλο κάνε κι' κι' κι'...
βλέπω την' Αντανοπούλου του Γεωργάκη την μικρή,
βλέπω και την Καταλίδη,
και της δαδ Γαβριηλίδη,
και της δαδ του Κανελλίδη.
Και του Κούπα την' Ελένη την παρατηρώ λοιά,
ποχχει με την άδελφή της, την κυρία Μεταξά.

Πένταξε, μαλό και νοθ,
σέ Νεράδες δσοροφράας...
βλέπω και της Κομανού,
μάνα δηλαδή και κόρας.

ποῦ βῆγαν τώρα στοὺς χοροὺς ..

Φ. — Μὴ χάνης τὸν καιρὸ σου, κ' ὀδήγεις μ' ἐπὶ τὸν Παρθασὸ καθὼς καί 'στο Παλάτι.

Π. — Ἐδῶ θά βῆξ τὸν Ἰταλὸ τὸν Πρέσβυ τὸν Μπολάντη, τὸν Λεββαδὰ τοῦ Ναυτικοῦ, ποῦναί 'στον μπάλο ταῦρος ἀκάματος καὶ λαῦρος,

κ' ἐκεῖνο τὸ ποδάρι του, ποῦ πέρου ὠχε σπάσει, ἐφέτος ἔγινε καλὰ καὶ θὰ διασκοδάσῃ.

Ἐδῶ κ' οἱ δύο Κόκορη, Δημήτριος καὶ Λυκοῦργος, δὲ μὲν δεινὸς γιὰ τὸν δονικῶν, ὁ δὲ δεινὸς χειροῦργος.

Ἐδῶ ποῦ λὲς κ' ἡ Τράπεζα Φραγκοκὺλῆ-Κατολιδῆ, ἔδῶ θά βῆξ τὸν Καταρὸ, μὰ καὶ τὸν Γαργαλιθῆ,

ποῦ νέο 'στὴν Κυβέρνησιν ἐπέβαλε κανόνι...

ἔδῶ κ' ὁ Γεϊώργης Μπαλατζῆς ἐβρίσκεται, κοθῶνι,

κ' ἔλο μὲ τὴν Πριγκήσιαν Σοφίαν ὀμλεῖ...

ἐχάρημα πραγματικῶς θύαν ἔδῶ τὸν βῆγμα...

ἦσαν καὶ τοῦτος Ὑπουργὸς καὶ γιγῆ, Φασουλῆ,

πλὴν ἀτυχῶς ἐπέλαξε κ' ἔμεινε μὲ τὴν γλῶσα.

Ἐδῶ ποῦ λὲς μὲ τ' Ὀσμανὴ θά ᾄδῃς τὸν Σιδερίδη

καὶ τὸν ἀγαπημένο μας, τὸν Γράνην τὸν Πετριδῆ,

κ' ἔδῶ πολλοὺς τὸ μῦτι σου σπαθῆτος θὰ κηλάσῃ,

κ' ἀπὸ τοῦς Χαριτουλάρηδες τὸν ἔνα Χαριτουλάρη.

Φ. — Ἡ Μοῦσα μας ἐγκόμια νυχθημερὸν ἔς πέλκῃ.

Π. — Κῦτταξ κ' ἔναν Ἐλβετὸ μ'προστά σου σὰν λέλεκι...

χορεῖται μόνο μὲ κοντιὰς κ' εἶν ἕνας λιμαδόρος...

νὰ κ' ὁ Πουλκὸς ὁ γλῆκος, ὁ καὶ σηματοφόρος,

μαζὶ μὲ τὴν κυρία του τὴν καλοκαριωμένη

στὰ κάτασπρα ντυμένη.

Γνώριος καὶ τὸν Παυλιδῆ, νεῖο γαμπρο καὶ ναυπηγὸ,

τὸν ἐγγώριον κ' ἔγῶ.

Ἐδῶ τὸς τοῦς χοροὺς χορεῖται τὴν κυρία του καὶ μόνῃ,

γῆνος Θεοδοωρακίαν, μεταλλεῖα κ' Ἐρμῶνῃ.

Ἐν ποσιῶν, Φασουλῆ,

παμφικιτῆ κεφαλῆ,

κῦττα τώρα μὲ στοὺς ἄλλους

καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Κεφαλῶν,

τὸν μὲν ἕνα δικηγόρο κ' ἀνθυπλάρχο τὸν ἄλλο,

κ' ὁ Γενήσαρῆς μὲ τοῦτον λέν πως κησότης 'στον μπάλο.

Φ. — Ὁ Σέλλογος ὁ Παρνασσὸς δικαίως ἀνυμνεῖται...

κῦττα τί κόσμος, Περιμῆλῃ, χυμῆ 'στὴ σάλα μῦσα,

κ' Ἀλκιβιάδης ὁ Καμπὰς συχνὰ παραπονεῖται

πὼς φέτος δὲν τὸν χόρεψε καμμία Πριγκηπέσα.

Κῦτταξ γύρω λέοντας, μὰ κῦττα κ' ἀνιλόπας...

νὰ κ' ὁ Πανὰς ὁ ραδιῶς,

ὁ Τζωρτζῆς ὁ θάλασσινός,

ἐσχάτως μόλις ἀργῆθεις μὲ ἀπὸ τὰς Ἐθρώπας.

Νὰ κ' ὁ Σπιθάνης, δικαστῆς, κ' ἕνας σὰν Ἰουδαῖος,

κ' ὁ Νι Δημητρακόπουλος, δικαστικῶς σπουδαῖος,

Κόνσοιλας καὶ Γενήσαρῆς, θὰ χορευταί μας ὄντως,

ἐκεῖνος μὲν τοῦ μέλλοντος κ' αὐτὸς τοῦ παρελθόντος.

Ἐ θεοτόκης καὶ εἶ 'στον Ἀνακτα φελλῆς...

μὰ νὰ κ' ὁ Τζούλιος Μυγαλιῆς,

ὁ ναυτικὸς ὁ προσωφίλης,

ποῦ 'στὰ χροιά γαλλῆς.

Π. — Χορεῖται μὲ τὸν Πρόεδρον ἢ Πανυψηλοτάτη.

Φ. — Μπαίνουν φεγγαροπόσωποι κ' οἱ δύο Κοσμετάτοι,

τέσσαρες Μαζαράνηδες, ἀγαπημέν' ἀγρία,

τέσσαρες Μαζαράνηδες κ' ἡ Παρισιῶνα χώρα;

Π. — Μὰ πὼς τὸν βρίζεις, Φασουλῆ, καὶ τὸν Ἰωαννῆδῃ;

Φ. — Ἐναν ἀνθυνοπολιτάρχο μελαχρινὸ καὶ νόστιμο.

Π. — Ἀμμὲ καὶ τούτῃ τὴν κυρά, ποῦ μοιάζει σὰν σαβίδι;

Φ. — Ἡ κοκκαλιθραὶ τὸν χορὸν πρέπει νὰ δίνουν πρόστιμο.

Π. — Κῦττα τὴν Χρόνην τὴν Σμυρῆν μὲ κόκκινα σὰν μέλι...

ἦλθε καὶ τούτῃ 'στὸ χορὸ κ' ἄφρησ τὸ κοστί.

Φ. — Βλέπω τὴν Ὀλγα μὲ τὰ ροζ τὴν τοῦ Καρακαστῆν.

Π. — Πότε θάλθοῦν οἱ Βουλευταί;

Φ. — Ἄν ἔξρω, μετχιλίβαν.

Π. — Ἄς τὸ καρὲ τοῦ Βασιλῆα, τοῦ τόσον φιλολάου.

Φ. — Ἰδοὺ μὲ πηλὴ πρωτοβγαλτῆ κ' ἡ Παπανικολάου,

κ' ἡ Λαῖοφελδ, Γκρέχιζην μὲ λευκά, τὸν ὀρθαλμὸν ἐπερῶφημα,

μὰ κ' ἡ κυρία Ζέγγελι μὲ χρομάτα περῶφημα.

Π. — Πῶς ἢ πῶς ἢ τί κόμος, Φασουλῆ, ποῦ δὲν χορεῖ βελόνι.

Φ. — Προβάλλ' ἡ Ἄδὲ μὲ τὰ μπλε, μὰ κ' ἡ Χρυσοβελόνῃ.

Π. — Ἰδοὺ βοδῆσις ἔρχεται κ' ἡ κόρη Κοιτσαλέτῃ.

Φ. — Μοῦ λέγουν ἢ Κυβέρνησις κακὰ πὼς θὰ ξεμπλέξῃ.

Π. — Ἄς τὴν Δελατόρα, μαῦρα καὶ καναρινὴ ματίκα.

Φ. — Μπὰ ἢ κ' ἡ δὸς τοῦ Σιμπούλου σὰν τὰ μῆλα τὰ φριζα.

Π. — Ὁ καλὸς ὁ Βασιλῆας μὰς τίς σιμόνει, στραβοβάνῃ,

κ' ἐρωτῆ τὴν μικροτέρην : ὁ πατέρας σας τί κάνει;

Φ. — Πὼς μ' ἄρεσῃ ἡ Παύλου Ἀμπερου, κόρη Ζερεμα δηλαδή,

οἱ φιλάνθρωπα κοσῆτρια σὰν ἡδῶν κελαιδί.

Π. — Πὼς μ' ἄρεσει κ' ἡ Μελί, τοῦ Βασιλῆ ὀπλινοῦ...

μὲ τῆς λίστας τὸν χορὸν θὰ σοῦ πρῆξῶ τὸ σηκί.

Φ. — Ἐρχεται κ' ὁ Μαργαρίτης, μὲ πολυκὰ σπαθῆτος.

Π. — Πλησιάζει κ' ὁ Ρκάνης, καββαλάρης κοτσισῆτος.

Φ. — Κ' ὁ Τσάκνας ὁ προσωφίλης

προσῆρτα μὲτὰ στολῆς,

ὅπου πολλοὶ 'στὸ Ναυτικὸ τὴν λέν Μακεδονιστικα...

Π. — Τέτοια στολὴ πολλὰς φορὰς κ' ἔγῶ τὴν ἐλιμπίστηκα.

Φ. — Μὰ καὶ τὴν ἀδελφοῦλα του τὴν βίλω μὲ γαλλῆς,

ποῦνα κορίτσι γνωστὸ κ' ἀφράτο ὄχιως νάζια.

Π. — Νὰ κ' ὁ Σιμπούλος ὁ φῆς,

νέος κ' αὐτὸς ἀνατοφῆς,

ποῦ θέλει ταυτοκίνητα, κ' ὅπως ὁ κόσμος ξέρει,

μ' αὐτὰ 'στὸ πόδι σήκωσε τὸν κάθε καρποσῆρη.

Φ. — Φθάνει μὲ ἀπ' τὸ Παρίσι καββαλιέρος ζωηρὸς

Σωτηρόπουλος ὁ Γράνης, γλωσσολόγος μαλλιαρὸς.

Π. — Βλέπω καὶ τὸν Δαρσάλετῃ...

ὄχ ἢ ἀμὰν, Χριστέ, κ' ἔς φέτῃ.

Φ. — Φύλαξέ μὲ 'στὸ πλῆθος ἀπὸ πάνημα καὶ βρόντιο...

Π. — Ἄς τὸν Παπανικολάου, τοῦ Μηχανικοῦ τὸν Νέοντο,

ποῦνα μῆλος, ὅπως ξέρεις, ἐλκετὸν τοῦ Παρνασσὸ

κ' ὀποδιεθῆναι τώρα τὸν χορὸν ἐκ περισσοῦ.

Φ. — Λαμπρὸς ποτὲ φωφοφόρος τὸν νυκτῶν

ἐπρόκειξε σιγκῆς τῆς Ἐλληνίδος,

ὅποτε τὴν κυρίαν του κρατῶν

προβαίνει Τσουκαλῆς ὁ Πελοπίδας.

Κ' ὁ μπουστιῆς ὁ πρῶτος, ὁ Λεμπέ,

χορεῖται, Περιμῆλτο, μὲν μεμπε,

τὴν Μαζαράνη, ποῦνα 'στὸ Παρί,

καὶ παραπονεῖται μετὰ τῆς φορεῖ.

Π. — Κ' ἔγῶ μ' αὐτὸν φιερόνῃ τὴν παιοῦνα μου

κ' ἔλαις ἢ παραπονεῖται, παραπονεῖται μου.

— Νά κι' ὁ Δέλι' Αντωνιάδης μὲ χαρίσματα περίσσια,
 ἠρώδης, Περιπέτο, ποδῖδε τὸν ἄντ' τὴν Παρλοια.
 — Νά κι' ὁ Νίκος ὁ Πολίτης... πὺς κινεῖ στὴ γαλαρία
 ἡ δὴν χόρεψε κι' ἐφέτος σὺν καὶ πέρου τὸν σαρτό...
 — Τὴν πρωτόβγαλτὴ τοῦ Ροῦνη δὲς, σαρφάλο κινετό.
 — Καὶ τὸν Καζανιζή σοῦ φέρου νὰ γνωρίσῃ; Φασουλῆ,
 ἡναι φήμης παγκοσμίου καλλιτέχνη; σὺ βρολι.
 — Ἐίρω καὶ τὴν ἀδελφὴν του... μὴ σὺ πᾶνο δὲν τῆς βγαίνε
 τῆς καλλοῆς ἐπῆρε τὸ βραβεῖο μὲς στὴ Βιέννη.

— Στάσου νὰ δῶς κι' ἀπὸ κοινὰ τὸν Τρικούπη.
 — Κι' ὁ Κυβερνήτης ἔρχεται τοῦ Σέννιελ, χαλινούπη,
 καὶ μὲ τοὺς ἐπιτελεῖς, ποῦναι σπανομαρτῖας,
 καὶ κἀνον φασαρίας.
 — Εἰκόσαξαν μὲ τὸ χορὸ κι' ἴδιο φωνάζουν : ἦλος.
 — Γυαλλεῖ κι' ὁ πρωτόβγαλτο; ἀρχαιολόγος Φίλος.
 — Κι' ὁ γέρο-Βάμβρας ἔρχεται εἰς τὴν γερουσίαν πλοῦτος!
 — Τι πληρομὴν νεότητος καὶ τι φρόνημα πλοῦτος!
 — Ἐίρω τὴν Αἴτου, Φασουλῆ;... τι ὄσση λαγρό;...
 καὶ τὸ Μπουτόνος' Αἴρες ἦδε γὰρ τὸ χορὸ.

— Κύνταξε καὶ τὴν ἄσπιον τὴν Φιφικα, βεῖ γαλιάνδρα,
 πικασε σουξὲ μεγάλο κατ' ἀνάς στὴν Αἰεζάνδρα.
 — Καμαρόνω καὶ τὴν κόρη καὶ τὴν μάνα καὶ τὸν Κώστα,
 ἡναι καὶ τὴν Βερροπούλου καὶ μὲ τῆσπερ τὴν Δακώστα.
 — Τι φουσιμὸς περιφρομοῖ... πόπου μὲ τέρα' ἢ θέα!...
 — Στῆς Παπαράγκου πρόσεξε, μὰ κα' στῆς Μαργαθέα.
 — Ὅμως ἴσοδ κι' ὁ Ράιμπορ κι' ὁ τῆς Ἀδοτῖας Μάνου.
 — Πὺς ἦδελα τὰ χεῖλη του νὰ τοὺς τὰ κἀνω μάκι.
 — Τι Πρόβετος τῶν Ἀντάμων καὶ πῆθος ἀγελαιο.
 — Ἀμμε κι' ὁ κομμενόμενος ὁ Κούλης τι σοῦ λέει;
 — Βλέπε καὶ τὸν Βελούδο, τὸν δόκαλο τοῦ πᾶνου,
 κι' ὁ Χόταν τῆς Ἀμῆρικας ὁ Πρόβετος προβάλλει,
 κι' ὁ Νόντας ὁ Χαρίλαος κι' ὁ Σέφανος Σιεράνου,
 προκάτοχος σὺν θέατρο τοῦ Τέλη τοῦ Πεσόλι.

Π. — Ἐν τῆς Ρωσίας ἔρχεται κι' ἡ Μπασαρέφ, καλοῖη...
 θαρρὸ πὺς κἀπορος γράστῃς κι' ἀνοῦται βροσιδι.
 Ὁδὸ μὴν ἐντόπου πολλὴν μοῦ κἀνει, φίλε Δόγη,
 κι' ἡ Τεργεσταλα σὺν γυος τοῦ Γιάννη Θεολόγη.

Φ. — Πάει σὺν καπιτιήριω κι' ὁ Κόντης μὲ καμάρη,
 κι' ἀμῶτως τρέξε, Φίγαρο,
 νὰ πέρη; τῆσποίγαρο,
 καὶ κἀπνισὲ το γὰ νὰ δῆ; σὰν τί καπνὸ φουμάρι.
 Π. — Μὰ καὶ τὸν Σιεφανόπουλο κινεῖξω τὸν ὄρατο.
 Φ. — Ὡς τὸν ἄν δὲν μὲ πολὺστῆρες νὰ πῆ; σὺν Δευτεράτο.
 Π. — Τῆ; Ὑπουργίνας κῆταξε, μὰ καὶ τῆς Πιλαβίου.
 Φ. — Ὅλους τοὺς μᾶτλου; στῆν καρδιὰ τοὺς ἔχω διὰ βίου.
 Π. — Ἐἴδω θαρρεῖς Σινέδριον τὸν λατῶν πὺς εἶναι...
 νὰ κι' ὁ Φωκῆς κι' ὁ Πανουργῆς, κι' ἔκεινος; Ἀρλενίε,
 ὁ δόκτωρ Ἀραβαντινός,
 κι' ὁ Κυταρόλος ραδινός.
 Φ. — Ἡ Φασουλῆ μὲ προσκαλεῖ... πᾶω κι' ἔγω μὰ τῆς...
 Π. — Εἶναι παρὼν κι' ὁ Νομιμὸς, μὰ καὶ γὰρ Τραπεζῖτης.
 Φ. — Σὺναι καὶ μὸς συστῆται κι' ὁ νέος ὁ Βουλκίφτης,
 ὄλερ τὸ δέον νεποταλός, νειμοναῖ ἔλα πρώτης.

Π. — Ἐίρω τὴν Ἀντανοπούλου, ὁ ἡλαδὴ τὴν Κοραλία;
 Φ. — Ἐρίστω τὴν προσοχὴν σου στῆν Κοινοῦ καὶ στῆν Καίλια -
 Π. — Ἐίρω τὴν Θεοδοπίδη; ἔξερεις καὶ τὴν Φερεντινοῦ;
 Φ. — Τοῦτ' οἱ μᾶλοὶ θὰ μᾶς στείλουν οἱ τὴν Παναγιὰ τῆς Τήου -
 Π. — Πᾶμ νὰ κερσὸν μὲ τῶρας ὁ κομπάρσο; τῆς Βουίας.
 Φ. — Νάτος κι' ὁ Σιωτηρίδης; τῆς ἀρχαῖας Ὁραστίας.
 Π. — Στῆν κούρα ἄγγελιστοῦ κἀφοριε τὴν προσοχὴ σου.
 Φ. — Γιατ' ἀρθεσαι τοὺς μᾶτλου; νὰ κολῆξες τὴν ψυχὴ σου ν;
 Π. — Βλέπεις τὴν Ἰωαννίδου τὴν Χρηστία, βεῖ σαλιάρη;
 Φ. — Μὰ τὸν ἔδελφό του Ροδόφο σονατῶ τὸν Καναῶρη.
 Π. — Πὺς μ' ἀρέσῃ ἡ Κοιτοχογάννη μὲ τὰ τριανταφυλλιά!
 Φ. — Στῆς γρηαῖς τῆς γαλαρίας στέλλω πῶρνα φιλιὰ.
 Π. — Μὴ μὲ ἀπρόχρης σὰν ἀργεῖο; ἀλλὰ βλέπε, πατριώτη,
 τὴν Χαρίκλεια τὴν Ἀμίπρου καὶ τὴν Ζώρα καὶ τὴν Δόχη.

Ἄες καὶ τὸν Ἀποστολὴν, τὸν ἀγαπητὸν τὸν Πέτρο, πῶς σὸν Ἄργος ἐπιβλέπει καὶ μὲ φρόνοι καὶ μέτρο.
 Φ. — Κόβουρ εἴβουρ γὰρ τὸν μάλιο κάμποοι μπουρζοαί.
 Π. — Νὰ καὶ ὁ κύριος Ραρτάνης καὶ ἡ Ραρτάνεα μαζί.

Φ. — Ὅλο γλέντα, Περικίλετο, καὶ μὴν εἶσαι σαχιλομποφός...
 νὰ καὶ ὁ παλιοστοιλόγος, ὁ Θεόδωρος ὁ Σκοφός, ποῦ σπουδάζει παραχαλῶς σκελετὸν τῶν ἱππαρίων, εἰων τῶν ἰχθυοσαύρων καὶ εἰλων τῶν μεταθρίων.
 Νὰ καὶ τοῦτος μὲς' στοῦ μάλιο τάνθη καὶ τὰ λείρια, καὶ ἔδαφος οπουδὴς εὐρήκε' στὰ Κοκκαλοθήρια.

Π. — Εἶναι καὶ πολλὰς εἰς πούλου, Προεδρὶν Ἀργυροπούλου, πρόσθετες καὶ τὴν Γοντοπούλου καὶ τὴν Ἰορδανοπούλου καὶ τὴν Φώφη Χαλιχοπούλου καὶ τὴν Κατερινοπούλου.

Φ. — Σώπα καὶ δὰ φῆς σφερμαῖς.
 Π. — Ἄκουσε καὶ μερικαῖς μὲ κατάληξιν εἰς τοῦ, δηλαδὴ τὴν Γαλιανὸν καὶ τῆς Ἀραβαντινοῦ.

Φ. — Τῶν Μαικεδόνων, Περικίλη, κητιὸ τὸν Γερογάννη...
 σῶπα νὰ τὸν ἀκούσωμε... προσηρόνησι μοῦ κάνει, καὶ λεί νέος Ὁμηρος ἐγὼ πῶς εἶμαι μόνος, καὶ ἐγὼ τὸ παραδέχομαι πολὺ μετριόρως.

Π. — Κίληνε μὴ χῆρα, Φασουλή, σὰν μαρμαίμον ἄθος.
 Φ. — Ἰδοὺ καὶ οἱ θαρὸ Μανθόπουλοι, καὶ ὁ Ναυτικὸς ὁ Μάνθος πῶς διευθύνει τὸ χορὸ μὲ τέχνη καὶ εὐστορφία...
 Π. — Χορεύει τώρα βίτσαβι καὶ ἀντίκωρ στὴ Σοφία, καὶ ὁ Γεωργῆς ὁ καὶ χημικός τὸν κατακαμαρῶνει.
 Φ. — Μοῦ λέν ἀπὸ τὸν Παιραῖ πῶς ἴληε καὶ ἡ Βρονώνη.
 Π. — Πριγκίπων καὶ Πριγκιπιῶν θαμμάζω τὴν ἀφέλεια.
 Φ. — Κι' ὁ Κρίσας εἴλω τὸ καρὸ τὸ διευθύνει τέλεια.
 Π. — Ὅλους τοὺς διευθύνοντας ἀφέλεις καὶ τοὺς στένης.
 Φ. — Στὴν Ἀλγεῖ' ἴσας γίνεται γιὰ τὸ Μαρόκο σκένης, καὶ ἔμοις κουκουσουρετοῦ με καὶ ἔδω καὶ ἐκεῖ χορεύομε.

Π. — Ἀληθινὰ πῶς εἰσχο θὰ βάλουν καὶ στὴν Κρήτη;
 Φ. — Πι κλικεῖο θαυμαστὸ καὶ αὐτὸ τοῦ Ζαβορῆτη.
 Με τὰς περιουήσεις του τὰς τόσας εὐὸ σκλαβόνει, καὶ ἂν Ζαβορῆτης λέγεται ποὺ δὲν τὰ ζαβόνει.
 Π. — Γι' αὐτὸ τὸ λογοπαίγνιο θὰ φῆς καμμὰ' στὰ μοῦτρα.
 Φ. — Γιὰ δὲς πῶς ἐραλίκωρος κηπουρὸν γνωστοῦ μας μοῦτρα.
 Π. — Κητιάζω τοῦ παλῶν καιροῦ χορευτῆρας καμπτόσας.
 Φ. — Ὁ χρόνος, Περικίλετο μου, τῆς ἔχει κάνει γκῶσας.
 Π. — Ὡς εἶς καιρῶν γυρίσματα καὶ γήρατος θρεῖθη.
 Φ. — Μὰ κητιὰ τὸν Ἀγαθουλῆ τὸν καὶ Κωνοταντινίδη μαζί μὲ τὸ κηρῆσι του, τὴν Πόση δηλοσῶτι, ποὺ τὸ πρωὶ τὴν πάντρωμε μετὰ τοῦ Κυπριώτη, καὶ ἤμουν' σὸνὸς γάμους τοὺς χρυσοῦς καὶ ἐγὼ, κωνετιαῖδῃ.
 Π. — Χαρὰ τῆς... νόφη τὸ πρωὶ καὶ στὸ χορὸ τὸ βράδυ.
 Φ. — Χαρὰ εὐὸ νύφας καὶ γαμπροῦς, καὶ καθενὸς χαρὰ του.
 Π. — Νὰ καὶ ἡ Σαρῶντη μὴ χαρὰ, καὶ ἡ δεσποινὶς ἡ Στράτος.
 Φ. — Κάποιος περιεργάζομαι τὰ μινάτια τὰ λευκόλινα.
 Π. — Νὰ καὶ ὁ Κονήλης γελαστὸς μαζί μὲ τὴν Κονήλενα.

Γιὰ κητιὰ μία παρεῖλ...
 τὸ μοῦτρο τῆς ὑποφεροῦ...
 τῆς παιῖα βάλει ἡ μουικὴ
 καὶ ἀτὴ χορεύει τὸν συρτὸ.

Π. — Πάντα περῶν μὲ τοὺς χοροὺς χαριτωμένα βράδρα.
 Φ. — Μὴν ἀνομιλεῖς ἀπάνω μου τὰ θαρὸ σου τὰ ξεράδια.

Μεγάλος κἀθε σῆχροςος τοῦ κράτους Ριγκολέτος
 καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικίλετος,
 μέγας καὶ ὁ πάλαι Περικίλης τῆς γῆς τῆς γεννητειρας,
 ἀθάνατος καὶ ὁ Περικίλης, τοῦ Παρνασοῦ κλητήρας.

Κι' ἔνας φίλος ξεκουτιάρης, ἱκανότης εἰδικὴ,
 ἔκανε στατιστικὴ
 γιὰ τοῦ Παρνασοῦ τὸν μάλιο,
 καὶ ἄκουσε τὰ σοῦ τὴν γαῖο.

Μοῦ γράφει πῶς παρῖστατο καὶ δύο ζωντοχῆρας
 καὶ δώδεκα πολέφρηνας, ποῦχουν τσουβλάγα λίρας,
 μὴ καὶ ἔπρωικαις σαράντα θαρὸ, ποῦ λέν τὰ σῦκα σῦκα,
 καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑπτὰ, ποῦ λέν πῶς ἔχουν προῖκα.
 Ἐπίσης δὲ παρῖστατο πενήντα παντρημένους,
 ἔκ τῶν ὁποίων δύο τρεῖς κἄπως ξελογιασμένους.

Ὅντω γεραῖς παμπόνηρας μὲ στήθη κοκκαλάρικα,
 τριάντα θαρὸ μεσόκοπαις καὶ πέντε βυζατζάρικα,
 ἔντα ταβανόκουπαις καὶ τρεῖς κονταῖς, βουλόματα,
 ἔξῃντα καλλιβιλέφαροι καὶ δύο με τραχώματα.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐμείρηρας τριάντα σαραντάρηδες,
 ποὺ τὸ μουστάκι στριβήσοντας ἔχρουναν σὸν Πάριδες
 καὶ ἔβλεπαν ποῦ νὰ ῥίξουν τῆς ἐκλογῆς τὸ μῆλο
 καὶ παρ' ἄλλων εἴλεψε νὰ φῆη καὶ ἔνας ἐξέλο.
 Ἐπίσης ἐλογάρησε θαμκόσους δικηρότους,
 πενήντα πέντε Ναυτικούς, ἔξῃντα σπαθοφόρους,
 γατροῦς καμμὰ σαραντάρη, μὲ τόσους καὶ ἑπαλλήλους,
 ἔντα τραπιτικαῖς μὲ θέσεις ἐπιζήλους,
 τριάντα δύο φαλακροῦς, δεκαῖη κοιλαραῖδες,
 ἔνθα μὲ πτώγια ἀναθαῖ καὶ δέκα με παρῶδες,
 πέντε σπανοὺς δικηρότους καὶ δύο ξουμριμένους,
 μὲ φαρβορῆρας τέσσαρες καὶ δώδεκα βουμμένους,
 ἔξ γεροτοπαλλήμαρα καὶ πέντε ζωντοχῆρους,
 ποῦ φερμαρσμεῖοι πηγάων κονταῖ σὸν ποδογύρους,
 εἰκοσι θαρὸ Καθηγητῆς, βουμηχάνους δέκα,
 καὶ ἔναν, ποῦ μόνος σῆκονε πολλῶν λιπῶν ματιέκα.

Κατ' ὄνομα παρῖστατο Κωσταντῆδες σαράντα,
 Ἐλλαις καὶ Ἐλλένας δεκαεπτὰ, Νικολαῖοι τριάντα,
 παρῆστι καὶ ἔνας Νικολίης,
 καὶ καὶ ἔνας ἄλλος Περικίλης,
 Πέτροι καὶ Παῦλοι μερικὸι καὶ Ἀντόνῆδες καμπτόσοι,
 σαράντα πέντε Γιάννηδες μὲ ἔνδος κοκκῶρος γῶσι,
 Μαρῆρας τριανταεπτὰ καὶ μὴ Μαργῶ,
 καὶ Γεωργῆδες εἰκοσθερεῖς, ὁ Βασιλῆς καὶ ἐγὼ.

Ταῦτα κατ' ἀθετητικὴν
 καὶ ἀκριβῆ στατιστικὴν,
 ποῦ καμμήλων θὰ μείνῃ στῶν χορῶν τὰ χροικὰ
 καὶ ὄλο θὰ τὴν σχολιάζουν τοῦ καιροῦ τὸ λαδικῶ.

Ψάλλε τοὺς χοροὺς, κητιῶπα,
 δίχως γι' ἄλλα νὰ σὲ μέλη...
 καὶ ἄλλοις θαρῶ σοῦ τάπα:
 κῶσμος εἶναι, τέτοια θέλει.

Καὶ καμμῶσας κοικιλιας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλιας.

Τὴν ἀθριον Κυριακὴν' στοῦ Παρνασοῦ τὴν σάλα
 μεγάλη γίνεται ἔσπαρις ὑπὸ τῶν Μαικεδόνων,
 καὶ ἄμμοσος εἰσι τρέξεται στὸν Παρνασοῦ πηλιὰ
 πρὸς ἀνακούρῃων μικρῶν μακροχρόσιων πόνων.